

Arrest

nr. 153 613 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 7 februari 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 149 018 van 2 juli 2015, waarbij de debatten heropend worden.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende

een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 30 september 2015, bij arrest met nummer 153 612, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2 Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A(...), V(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die haar werd betekend op 17/12/2013 (bijlage 13).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op 03/08/2012 met een Schengenvisum type C geldig voor kort verblijf naar België gekomen. Zij werd door de gemeente Boom in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 06/09/2012.

Betrokkene diende op 15/11/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06/12/2013 en deze beslissing werd haar betekend op 17/12/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene woont momenteel feitelijk samen met de Belgische onderdaan V(...) K(...) ° (...) (Belg) Niet alleen geeft de eventuele intentie van betrokkene tot het laten registreren van een huwelijk (of wettelijke samenwoning) in België haar sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. De gemeente Boom bevestigt dat er noch een samenwoning noch een aanvraag huwelijk werd geregistreerd.

Betrokkene werd op 17/12/2013 door de gemeente Boom geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)"

1.3 Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A(...), V(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 7 februari 2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 7 februari 2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17/12/2013. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Boom geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd. (...)"

1.4 De tegen beide bestreden beslissingen ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bij arrest met nummer 118 847 van 13 februari 2014 verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

2.2 Ambtshalve stelt de Raad met betrekking tot de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar deze werden uitgevoerd.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

2.2.2 Zoals reeds werd aangegeven in het tussenarrest met nummer 149 018 van 2 juli 2015 blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 14 februari 2014 werd gerepatriëerd. Dit wordt door de partijen ter terechtzitting van 3 september 2015 niet betwist. Zodoende hebben de betrokken onderdelen van de eerste bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding naar de grens – volledige uitvoering gekregen en zijn ze verdwenen uit het rechtsverkeer. De verzoekende partij wordt dan ook niet langer benadeeld door de betrokken onderdelen van de eerste bestreden beslissing en de vernietiging ervan kan haar geen voordeel meer opleveren. De verzoekende partij heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ter terechtzitting van 3 september 2015 geeft de advocaat van de verzoekende partij niet aan dat de verzoekende partij met betrekking tot de eerste bestreden beslissing nog belang zou hebben.

2.2.3 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang, in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.3 Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

2.4.1 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van drie jaar, meent de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de verzoekende partij nog steeds belang heeft: zij is verwikkeld in een visumaanvraag en de vernietiging van het inreisverbod zou voordelig zijn voor haar. In reactie op de opmerking van de verwerende partij, waarbij deze zich de vraag stelt naar een verzoek tot opheffing of opschorting en meent dat een loutere visumaanvraag hiertoe niet volstaat, stelt

de advocaat van de verzoekende partij dat zulk verzoek na het voortbestaan van het inreisverbod komt, terwijl hier de vernietiging van het inreisverbod wordt gevraagd. Hij wijst er tevens op dat Dienst Vreemdelingenzaken niet aan een sanctie onderworpen is wanneer deze niet of niet tijdig antwoordt op een verzoek tot opschorting of opheffing.

Gelet op hetgeen de Raad hoger met betrekking tot het belang heeft aangegeven, dient te worden vastgesteld dat niet ingezien kan worden op grond waarvan de verzoekende partij door haar repatriëring haar belang zou hebben verloren bij het aanvechten van het inreisverbod.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij op 7 februari 2014 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat haar op dezelfde dag ter kennis werd gebracht.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. (...)”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn, *in casu* drie jaar – zowel de toegang als het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod van drie jaar in werking op 7 februari 2014. Het gegeven dat de verzoekende partij naderhand, op 14 februari 2014, werd gerepatriëerd, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij sinds 7 februari 2014 het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt.

De opmerking ter terechtzitting van de verwerende partij, waarbij deze zich de vraag stelt naar een verzoek tot opheffing of opschorting en meent dat een loutere visumaanvraag hiertoe niet volstaat, doet *in casu* niet ter zake. Zoals de advocaat van de verzoekende partij terecht opmerkt, wordt met onderhavig beroep de vernietiging van het inreisverbod gevraagd, terwijl een verzoek tot opheffing of opschorting slechts na het voortbestaan van het inreisverbod komt. De Raad dient zich aldus uit te spreken over de vraag of de verzoekende partij er nog belang bij heeft de vernietiging van het betrokken inreisverbod na te streven. De verwerende partij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat enige mogelijkheid tot het indienen van een verzoek tot opschorting of opheffing van het inreisverbod of het ontbreken van enig concreet verzoek in dit verband met zich meebrengt dat de verzoekende partij niet langer benadeeld zou zijn door dit inreisverbod en de vernietiging ervan haar geen voordeel zou kunnen opleveren. Met dit betoog maakt de verwerende partij dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.4.2 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de tweede bestreden beslissing ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Dit inreisverbod maakt het voor verzoekster naar de toekomst toe onmogelijk of bijzonder moeilijk om nog toegang te krijgen tot het grondgebied om hier haar gezinsleven met haar partner voort te zetten.

Dit maakt duidelijk een inmenging uit in haar recht op gezinsleven. Immers, daar waar er voorheen geen verbod rustte op verzoekster om toegang te krijgen tot het land van nationaliteit van haar partner, heeft de overheid actief ingegrepen en deze juridische toestand gewijzigd door het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod maakt een inmenging uit in de zin van artikel 8 EVRM. Er dient dan ook door verwerende partij onderzocht te worden of er voldaan is aan de vereisten van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

Er wordt door verwerende partij geenszins gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij nochtans om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat verzoekster beroep aantekende tegen dit bevel. Bovendien laat verwerende partij na uit te leggen waarom de maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd.

Verwerende partij motiveert enkel dat de termijn van het inreisverbod 3 jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Er wordt hierbij geenszins rekening gehouden met het feit dat beroep aangetekend werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en met het feit dat verzoekster een gezinsleven heeft in België.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster bijgevolg niet afleiden waarom verwerende partij er niet voor koos om een kortere termijn dan 3 jaar toe te passen. Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een termijn van 1 dag t.e.m. 3 jaar op te leggen voor een inreisverbod en dient te motiveren waarom voor een bepaalde duur wordt geopteerd, quod non.

In een gelijkaardige zaak oordeelde uw Raad reeds dat de motiveringsplicht werd geschonden na de vaststelling dat “in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waarin de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier. Daargelaten of de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.” (RvV 27 november 2012, nr. 92.111.)

Ook in andere zaken besloot uw Raad tot een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel omwille van de afwezigheid van motivering omtrent de duur van het inreisverbod. (zie o.a. RvV 19 december 2012, nr. 93.942; RvV 27 februari 2013, nr. 98.002.)

In casu was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster samenwoonde met de heer V(...) N(...) en met hem een wettelijke samenwoning wilde registreren, maar dat de verklaring van geboorte eerst onderzocht moest worden door het parket. Ook was verwerende partij op de hoogte van het feit dat er beroep werd aangetekend tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze elementen had verwerende partij in rekening moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Het zijn immers relevante aspecten die verwerende partij ertoe verplichten rekening te houden met het privé-en familieleven van verzoekster.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” De oorsprong van deze bepaling bevindt zich in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten verplicht om bij de toepassing van de Richtlijn rekening te houden met o.a. het familie-en gezinsleven.

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van bovenstaande elementen, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekster. Bovendien dient verwerende partij volgens artikel 74/11 Vw. niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden. (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013). Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen.

(...)

Gelet op het feit dat er ook een inreisverbod van 3 jaar werd afgeleverd, hetgeen de breuk net bestendigt en een duurzaam karakter verleent, mist deze motivering kennelijk de feitelijke en juridische correctheid om draagkracht te hebben. Verwerende partij schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die haar verplicht rekening te houden met alle relevante elementen in het dossier.

De bestreden beslissing betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod (RvV, nr. 97 323 van 18 februari 2013).

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden waarvan ze kennis had bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Een modulering van de termijn van het verbod zou impliciet aantonen dat verwerende partij dit wel heeft gedaan, quod non in casu. (zie ook bvb. RvV, nr. 106 806 van 16 juli 2013).

Nochtans zijn de elementen eigen aan het individu, waarvan het bestuur op de hoogte was, elementen die net kunnen lijden tot het niet automatisch toepassen van de maximumduur voor het inreisverbod.

Verwerende partij heeft quasi-automatisch de maximumduur van drie jaar aan het inreisverbod verbonden. Door de termijn niet te moduleren, en door geen expliciete motivering op te nemen schendt verwerende partij artikel 74/11, §1 en de motiveringsplicht.

(...)

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 In haar nota met opmerkingen zet de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende uiteen:

“Verzoekster stelt dat zij niet begrijpt waarom er gekozen wordt voor een termijn van 3 jaar van het inreisverbod.

In de bijlage 13sexies wordt duidelijk gesteld dat een inreisverbod van 3 jaar van het inreisverbod opgelegd werd omdat niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting.

De wet bepaalt niet de gevallen waarin een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd. De wetgever heeft de vrije keuze over gelaten aan verwerende partij om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, een inreisverbod op te leggen tot een maximumduur van 3 jaar.

Verwerende partij beschikt in casu over een discretionaire bevoegdheid.

De vreemdelingenwet is van openbare orde en voorziet in artikel 74/11 § 1 eerste lid dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd in het geval waarin geen gevolg wordt gegeven aan de terugkeerverplichting.

Wat betreft de motivering van het inreisverbod van 3 jaar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

“Tevens is in de bestreden beslissing uiteengezet dat, in uitvoering van artikel, 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, waarbij opnieuw wordt geduid dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 juli 2012 werd ter kennis gebracht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Uit de in de bestreden beslissing opgenomen motivering blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker, met name zijn manifeste weigering om de Belgische verblijfswetgeving te respecteren en gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. (...)

Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij in het verleden geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gegeven steun vindt in de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan ook geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – artikel dat zelf geen formele motiveringsplicht oplegt – worden vastgesteld.” (RVV nr. 99.051 van 18 maart 2013).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissingen zijn genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Het middel is ongegrond.”

3.3 Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande voormeld artikel 74/11 en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“(d)e richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot*

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53 1825/001, 23).

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar het feit dat de gemachtigde ervan op de hoogte was dat zij samenwoonde met de heer V. en met hem een wettelijke samenwoning wilde registreren, maar dat de verklaring van geboorte eerst onderzocht moest worden door het parket, en van het feit dat er beroep werd aangetekend tegen het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat de gemachtigde deze elementen in rekening had moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, dat dit immers relevante aspecten zijn die de gemachtigde ertoe verplichten rekening te houden met haar privé- en familielevens. Zij geeft aan dat uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de omstandigheden waarvan hij kennis had bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en dat de gemachtigde quasi-automatisch de maximumduur van drie jaar aan het inreisverbod heeft verbonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde inderdaad op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij feitelijk samenwoonde met de heer V., zij betreft dit gegeven immers uitdrukkelijk in de motivering van de eerste bestreden beslissing. Ook verwijst de gemachtigde daarbij naar een eventuele intentie om deze samenwoning te registreren. In het administratief dossier bevindt zich tevens een document van 20 november 2013 van de gemeente Boom waarin aangegeven wordt welke documenten de verzoekende partij voor haar wettelijke samenwoning met de heer V. aan de gemeente bezorgde en waarin bijkomende gegevens werden gevraagd opdat de gemeente zich over de geldigheid van deze documenten zou kunnen uitspreken. De gemachtigde kan zodoende niet voorhouden van de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangehaalde specifieke omstandigheden van haar geval niet op de hoogte te zijn geweest.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat noch uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat voor de bepaling van de duur van het inreisverbod met deze specifieke omstandigheden waarvan de gemachtigde op de hoogte was, rekening werd gehouden. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting, dat de wet niet de gevallen bepaalt waarin een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, en dat de wetgever aan de gemachtigde de vrije keuze heeft gelaten om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, een inreisverbod tot een maximumduur van drie jaar op te leggen. Zij wijst er nog op dat de vreemdelingenwet van openbare orde is en in artikel 74/11, § 1, eerste lid voorziet dat een inreisverbod van maximum drie jaar wordt opgelegd in het geval waarin geen gevolg wordt gegeven aan de terugkeerverplichting. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing inderdaad een motivering wordt gegeven op grond waarvan de termijn van het inreisverbod drie jaar is, met name daar *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17/12/2013. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Boom geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd”*. De Raad ziet echter niet in, en de verwerende partij toont niet aan, op welke manier hieruit moet blijken dat voor het bepalen van de concrete duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met de specifieke (onder meer familiale) omstandigheden die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt en waarvan de gemachtigde blijkens het administratief dossier vóór het nemen van het bestreden inreisverbod op de hoogte was. Zoals de verwerende partij ook benadrukt in haar nota met opmerkingen, voorziet artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet inderdaad dat een inreisverbod van maximum drie jaar moet opgelegd worden wanneer – zoals *in casu* – niet voldaan is aan de terugkeerverplichting. De gemachtigde heeft zodoende een gebonden bevoegdheid wat het opleggen van een inreisverbod op zich betreft, maar beschikt wat betreft de termijn over een discretionaire bevoegdheid, die in het *in casu* relevante geval kan variëren van 1 dag tot 3 jaar, waarbij artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het betoog van de verwerende partij, waarin zij benadrukt dat de vreemdelingenwet voorziet in het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar, kan geen afbreuk doen aan het feit dat voor het bepalen van de daadwerkelijke duur rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Ook het feit dat de Raad in een arrest van 18 maart 2013 oordeelde dat de motivering van de destijds bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig was, brengt niet met zich

mee – nog los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat de thans voorliggende motivering, die een ander geval betreft, dit ook zou zijn. Deze verwijzing kan dan ook geen afbreuk doen aan het feit dat *in casu* noch uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat en op welke manier de gemachtigde voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met het geheel van “*de specifieke omstandigheden van elk geval*”, hoewel artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk oplegt.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2014 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE